

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XIX)

Encara que l'amor es trobi amenaçat constantment pel desgast del temps, per la força destructiva del sofriment i, sobretot, de la mort, sabem que val la pena estimar, perquè al capdavall l'amor és ja resuscitat. Com viure'l, doncs, cada dia? Com romandre en l'amor cada moment, cada instant, abans que arribi el triomf de la resurrecció? El salm 23 ens parlava d'una mena d'«assossec i serenor», que experimenta el caminant, tot sentint a prop la vara i el bastó del pastor. Però, què fa aquesta presència? Per què ens asserena? Potser ens permet seguir estimant?

Comptem amb una de les paraules definitives de Jesús: «Manteniu-vos en el meu amor» (Jn 15,9). Què volen dir aquestes paraules? El primer que diuen és: «Manteniu-vos en l'amor que us tinc», «viviú amb la certesa (passi el que passi) que segueixo estimant-vos». En segon lloc diu: «Seguiu estimant». I sabem que la segona cosa és conseqüència de la primera: ens mantenim estimant, perquè el seu amor envers nosaltres és constant, permanent, inesgotable. Així, la serenor del caminant, de què parla el salm, ve de trobar en el bastó del pastor la presència segura d'amor; un amor, a més, que té cura del seus passos.

Un altre salm, el 137, ens fa pregar Déu repetint «perdura eternament el seu amor» (alguns tradueixen «misericòrdia» o «bondat»). Però com que el nostre Déu és Déu de la història humana, la seva «eternitat», el seu amor etern, s'ha deixat conèixer en fets concrets de la vida, des de la creació, fins avui:

«Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor...

Ha creat el cel amb saviesa. Perdura eternament el seu amor...

Va fer sortir Israel d'aquell país. Perdura eternament el seu amor...

Es recordà que vivíem trepitjats. Perdura eternament el seu amor...

Ell alimenta a tots els vivents. Perdura eternament el seu amor.

Enaltiu el Déu del cel. Perdura eternament el seu amor.»

La pregària ha de continuar, introduint cadascú les petjades d'amor que descobreix a la seva història. El dia 12 d'aquest mes s'acompleixen cinc anys de camí efectiu de la nostra diòcesi. Són, doncs, cinc anys de camí en l'amor resuscitat, fet per aquesta porció del Poble de Déu. Cinc anys cercant l'amor, confiant en l'amor que l'Espòs i Pastor, Jesucrist, ens té, i cinc anys mirant d'estimar en aquesta terra, segons el seu Esperit. La pregària que s'escau no pot ser altra que aquella que neix dels fets, de la història, on veiem les obres de l'amor que perdura eternament. Podem pregar continuant el salm:

Enaltim el Senyor, que ens ha introduït en aquest nou camí.

Ell ens ha proveït de pastors i de fidels, generosos en el servei.

Ell ha desvetllat i revifat entre nosaltres el seu Esperit de comunió.

Ell, amb els seus dons de la Paraula i els sagraments, ens ha conservat la fe i l'alegria... Perdura eternament el seu amor...

Si efectivament el seu amor perdura eternament, això vol dir que podem mirar el present i el futur de la nostra diòcesi amb pau i confiança. Només se'ns demanarà la voluntat i el compromís de romandre sota la seva mirada, a prop del seu bàcul, sentint que segueix estimant-nos.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Dos anys després de la primera pedra de la Casa de l'Església

► Cinc anys després de l'inici del ministeri del bisbe Agustí a la nova diòcesi (12-9-2004) i dos anys després de l'inici de les obres (15-9-2007), l'edifici de la Casa de l'Església resulta visiblement avançat. Durant aquest estiu s'ha anat procedint al tancament de l'edifici i s'ha iniciat a col·locar els maons a la façana. L'interior comença a ser practicable i de fet, l'última reunió de la comissió de seguiment de la Casa de l'Església es va realitzar a l'edifici, el passat 23 de juliol; la propera, està prevista per al 23 de setembre.

GLOSSA

Ell guia les nostres rutes

En una població del Vallès, en la festivitat de sant Cristòfol, patró dels conductors de vehicles, els veïns d'una de les barriades celebren la seva festa major. Un dels actes més lluïts, esdevingut tradició, és la benedicció i desfilada de motos, cotxes, furgonetes i camions. Hi acudeix gent del mateix poble i d'altres pobles de la contrada. Festes tradicionals com aquesta són expressió col·lectiva de devoció popular i de cohesió eclesial i social. Una ocasió per gaudir i compartir les tradicions i per viure i testimoniar la fe.

A més de demanar la protecció al sant patró cal, també, reflexionar sobre el comportament observat a l'hora de conduir. La conducció afecta el conductor però hi ha altres persones que també reben les conseqüències dels seus actes. Convé observar totes les normes que eviten accidents. Una conducció segura i responsable és una mostra de solidaritat envers els altres. La transgressió de les normes i els excessos comporten riscos innecessaris, i són una mostra d'orgull certament poc cristià.

Transitar per les carreteres i les autopistes. Transitar per la vida. Com diu el rector de la parròquia en el programa que anuncia els actes de la festa major: «Fóra bo que la nostra festa fos també un moment d'aturada, un moment de reflexió, un moment per mirar el sant i preguntar-

nos (nosaltres que estem tan acostumats a conduir cotxes, motos i camions) de quina manera conduïm la nostra vida i de quina manera podem ajudar a conduir la vida social del barri i de la nostra vila. Nosaltres com a conductors d'actituds, de maneres de fer, ens hem de qüestionar com ens conduïm en les diferents parcel·les de la nostra vida: en la relació a casa amb la família, a la feina, a la universitat o a l'institut; amb l'exemple que donem als nostres petits o la cura que tenim de la nostra gent gran. Som conductors de paciència i de bondat? D'alegria i bon caràcter? D'esforç i projectes? De tolerància i compromís? D'oració i acció? De bon veïnatge? De pau i de concòrdia?»

El nostre comportament sempre afecta els altres. Conduir vehicles i conduir la vida amb prudència, sempre conscients de la gran responsabilitat que comporta i sempre sentint que Crist és el company de viatge: «En Ell vivim, ens movem i som, perquè nosaltres també som del seu llinatge» (Ac 17,28). Transitar pels camins del seu amor, tenint ben presents les paraules que repetia el sacerdot mentre aspergia amb l'aigua beneïda cada vehicle: «Que el Senyor guiï les vostres rutes». Mostrem-nos dignes del seu guiatge: no deixem el mapa de Déu a la guanterera.

Enric Puig Jofra, SJ

Canonització del P. Damià de Molokai

► El proper dia 11 d'octubre, Benet XVI canonitzarà el beat P. Damià de Veuster (en la foto), religiós de la congregació dels Sagrats Cors (Picpus). El P. Damià va realitzar una gran obra humanitzadora i religiosa entre els leprosos de l'illa de Molokai (Hawaii). Es prepara un pelegrinatge a Roma per assistir a la canonització. Es pot demanar informació al col·legi dels religiosos dels Sagrats Cors de Barcelona, tel. 932 031 274, o: www.padredamian.com.

DIUMENGE XXIV DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

► Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranys, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida». R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes». Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangeli, la salvarà».

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

► Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre el Señor, / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de la vida. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe».

► Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?». Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías». Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venirse conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará».

Jesús lliura les claus del Regne a St. Pere, pintura del Perugino. Capella Sixtina. Ciutat del Vaticà

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17
 □ **dimarts**: 1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **dimecres**: 1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35
 ■ **dijous**: 1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50 ■ **divendres**: 1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3 ■ **dissabte**: 1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15 ■ **diu-menge** vinent, XXV durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Sv 2,12.17-20 / Sl 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37.

Les persones de vegades som coherents, però sovint estem plenes de contradiccions. El curiós del cas és que observem fàcilment aquestes contradiccions en els altres, però som bastant més inconscients quan es tracta de discernir les nostres actituds.

Tenir actituds contradictòries resulta bastant inevitable, perquè respon a la feblesa humana interior. Quan som lúcids prenem bones decisions, però ens manca la força per mantenir-les. En un moment de sinceritat expressem el millor de nosaltres mateixos però a continuació fem el contrari.

COMENTARI

Les contradiccions internes

L'art de la coherència es va aprenent al llarg de tota la vida. Es tracta d'anar integrant el que pensem amb el que diem i el que fem. Això suposa un treball interior d'observació del fet, de discerniment i d'il·luminació de tot plegat a la llum de l'evangeli.

Si observem els fets, sense fer judicis ràpids, la vida diària esdevé un llibre obert que ens mostra la complexitat de tot. Aleshores, aprenem a no precipitar-nos, a ésser compassius i, al mateix temps, que no ens fem mal a nosaltres mateixos ni tampoc fem mal als altres amb judicis durs.

Si discernim bé, ens adonem que certament es donen moltes contradiccions, però que també hi ha comportaments coherents. Llavors, anem aprenent a conviure amb les contradiccions, però treballant per avançar vers la unitat interior.

Tanmateix, solament quan ens deixem acompanyar per l'evangeli —de la mateixa manera que Pere es deixà acompanyar pel Crist— optem per viure en la veritat, justament, perquè *anem aprenent a pensar com Déu*.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

El futur de l'home religiós

Cada dia que passa, en tots els àmbits de la vida, ens veiem més intensament submergits en una *cultura en plural*, caracteritzada per un creixent i incontrolable *mestissatge* universal. Quin serà el futur de la religió i de la seva transmissió?

L'home dels nostres dies, igual que el de tots els temps, continua —i continuarà essent— un possible *homo religiosus*, perquè la religió constitueix una inesborrable estructura de l'ésser humà, al marge de les determinacions històriques i culturals. És oportú recordar que «darrere de cada religió hi ha l'home religiós de tots els temps i de totes les civilitzacions» (Delumeau).

En el fons, la religió és un símptoma indicatiu de la insuperable qüestionabilitat de l'ésser humà (Seckler). Expressat d'una altra manera: mentre l'ésser humà es trobi sotmès a la *contingència*, mentre que la contingència sigui com una mena *d'estat natural* dels humans, la possibilitat religiosa es mantindrà dempeus.

Només si hi hagués una completa superació de la contingència, certament es podria parlar del final de la religió, però aquest final implicaria, necessàriament, el naixement d'un nou ésser que no tindria res a veure amb l'ésser humà tal com és en l'actualitat, finit, mortal, sotmès a totes les peripècies de la seva pròpia història i a les del món sencer.

Amb tota la raó del món, sovint s'ha dit que tots els temps —també el nostre— estan en mans de Déu. Crec que aquest convenciment és especialment important en el moment actual, en el qual la gran majoria de símptomes i pronòstics sobre el futur del cristianisme a casa nostra són més aviat negatius i carregats d'incertesa.

La ruptura —o almenys la profunda fractura de les transmissions— és quelcom de summament perniciós per a qualsevol societat, i sobretot ho és per a les *comunitats de memòria*, que són totes les religions.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No tindràs altre Déu fora de mi

Què significa aquest primer manament per a nosaltres, avui dia? Per a nosaltres, avui, els déus no es diuen ni Baal ni Astarté, sinó tenir èxit o posseir, riquesa o fama, plaer o glòria. Si Déu no constitueix el centre de la nostra vida, aleshores hi ha uns altres déus que ens acaparen. Aleshores, per a nosaltres, esdevé important allò que els altres pensen de nosaltres i ens fem dependents de llur opinió, de llur aprovació, de llur atenció.

O bé ens fem dependents de certs mètodes: si seguim tal o tal dieta, ens trobem més bé; si provem tal tipus de ioga, la nostra salut millora. Avui dia, en moltes revistes il·lustrades i en llibres d'autoajuda es recomanen constantment nous mètodes que ens prometen la felicitat. Però jo vaig coneixent moltes persones que, bo i seguint tals procediments, no esdevenen més felices, sinó que s'esclavitzen d'una altra manera. Si Déu constitueix el centre de la meua vida, també jo assolixo el centre de mi mateix. Si deixo que Déu sigui Déu, aleshores jo esdevindrè realment persona. Déu garanteix la vertadera llibertat. Els ídols tendeixen sempre a esclavitzar els homes.

Si Déu no és el centre de la nostra vida, en aquell espai buit de Déu s'hi encabeixen mil ídols. L'advertència de no tenir altres déus fora del Déu únic és, per consegüent, un adreçament a la llibertat. El primer manament vol protegir la nostra llibertat.

Al Nou Testament, Jesús ha entomat aquest primer manament, però l'ha transformat en un manament d'amor (*Mt 22,37s*). Nosaltres estimem Déu en el proïsme. Per a nosaltres, en cada rostre humà hi resplendeix el rostre de Déu. Hom no pot abusar de Déu esclavitzant-se a si mateix. I ell no pot servir de consigna per tal d'oprimir altres homes. L'amor del Déu u i únic és una garantia de llibertat humana, perquè estimar Déu de tot cor exigeix també l'amor a les seves creatures.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

13. ✚ Diumenge XXIV durant l'any.

Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. **Dilluns.** Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. **Dimarts.** Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. **Dimecres.** Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. Dijous.

Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. **Divendres.** Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. **Dissabte.** Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socors, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El niño bilingüe

¿Es un problema el bilingüisme en la família?

Ninguno, en absoluto. Ni el bilingüisme (ni el trilingüisme) tiene por qué crear ningún problema al pequeño, sino, más

bien, todo lo contrario: aporta al niño un mayor bagaje cultural. Se enriquece, pues, su cultura, aportándole, además ventajas lingüísticas y cognitivas respecto de los amiguitos monolingües.

Un gran número de niños de determinadas autonomías, como Galicia, País Vasco y Cataluña, hablan desde la niñez dos o más idiomas (el propio de su vinculación histórico-geográfica, además del castellano, y muy posiblemente el inglés, el francés o el alemán). Los chavales dominan los diversos idiomas correctamente, al igual que les sucede a los niños de otros países plurilingües, como Bélgica, Suiza o Canadá. Si su desarrollo neuropsicológico es normal, las distintas lenguas que se hablan en casa se aprenden sin ninguna clase de esfuerzo —como si fuera un proceso de ósmosis con el entorno.

¿Cuántos idiomas hay que hablar en familia? No hay ninguna regla fija, ni ningún inconveniente en hablar en casa un solo idioma o varios. Así, pues, que cada familia decida la lengua con que quiere comunicarse. La que más le apetezca. Ni es mejor para un niño crecer en un entorno bilingüe, ni para otro en un ambiente monolingüe: simplemente son situaciones distintas.

Ningún estudio ha aclarado, por ahora, si los niños bilingües tienen más facilidad para aprender después otros idiomas que los monolingües. A título personal, creo que si el primer esquema lingüístico se ha establecido sólidamente en un niño, se favorece enormemente el aprendizaje ulterior de otras lenguas. Es decir, que cuanto mejor conozca el niño la lengua materna, tanto más preparado está para aprender una segunda o una tercera lengua.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

MONTSERRAT BOIXAREU

Els per quès de la fe

Publicacions de l'Abadia de Montserrat ha iniciat la col·lecció *Per què...?*, adreçada a nens i nenes que es comencen a

preguntar sobre el sentit de les celebracions, els sagraments i altres aspectes de la vida cristiana.

La col·lecció, que ja compta amb quatre títols: *Celebrem l'Eucaristia*, *Rebem el Baptisme*, *Déu ens perdona sempre* i *Aprendre a pregar*, vol ser útil a casa amb la família, a l'escola o a la catequesi, amb l'objectiu d'ajudar els nois i noies a iniciar el llarg camí de la fe. La Montserrat Boixareu, que ha estat responsable de grups d'esplai i catequesi per a infants i joves i forma part de diferents grups d'església de Barcelona, n'és la coordinadora.

Quina estructura té cada títol de la col·lecció?

Cadascun dels números està format per unes parts molt breus, amb unes d'il·lustracions molt acurades, tant pel que fa als personatges com als símbols i motius religiosos. Al final del llibre hi ha un vocabulari de les paraules que han aparegut al text i que s'ha cregut convenient destacar.

Cada vegada és més difícil respondre els «I això, per què?» dels menuts, en referència a la fe?

Possiblement sempre ha estat difícil o fàcil, segons per a qui. Per donar respostes, els cristians no hauríem de buscar només conceptes, sinó interioritzar i viure el que creiem; és quan no fem això que les respostes són inintel·ligibles i difícils de trobar.

A partir de la seva experiència, com veu de motivats els infants i joves en temes de fe?

Els infants i joves sempre pregunten *per quès*. Si van a catequesi no com un fet aïllat sinó com una continuïtat més del que viuen a casa, ho viuen bé i participen activament; si no ho viuen així, pot haver-hi passotisme o, al contrari, encara més curiositat. Els infants són més receptius que no pas els adolescents i els joves —i que els adults!—, però a partir de l'adolescència, i un cop rebuda la comunió i la confirmació, la dedicació als adolescents i joves pel que fa a la fe disminueix i molts deixen el camí que han anat fent.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Trobada internacional de Pueri Cantores a Estocolm. Del 8 al 12 de juliol, la capital sueca va ser el punt de trobada de corals i escolanies, amb un total d'uns 4.000 nens i joves, que formen part de la Federació Internacional de Pueri Cantores, moviment sense ànim de lucre que vetlla perquè, mitjançant el cant i la litúrgia, creixin en la fe i s'iniciïn en el gust pel cant i la música. Aproximadament, van ser 150 els catalans que es van unir en aquesta trobada internacional, entre els quals el grup de l'escolania d'Olesa de Montserrat.

El Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults amb el bisbe Agustí. El passat 21 de juliol, alguns representants de la Junta d'aquesta institució (FIOCA) i el bisbe de Sant Feliu es van reunir a la seu del bisbat. Aquest Fòrum va néixer el 1996 al si de l'arxidiòcesi de Barcelona. Amb el naixement de les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, el FIOCA ha continuat treballant en l'àmbit de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Promou el coneixement mutu i la col·laboració entre les més de 100 organitzacions que en fan part.

AGENDA

Preparant el centenari de la parròquia de Sant Pere de Ribes. Aquest temple parroquial neogòtic, amb regust colonial, va ser inaugurat al setembre de 1910. Per tal de preparar la celebració d'aquest imminent centenari s'ha constituït una comissió que organitzarà diverses iniciatives i actes, el primer dels quals serà el proper diumenge, 20 de setembre, quan el bisbe Agustí presidirà la missa de 12. Aquell dia es podrà veure acabat el treball de restauració d'una bona part dels vitralls de l'església, que s'ha anat fent en els darrers mesos.

FORMACIÓ

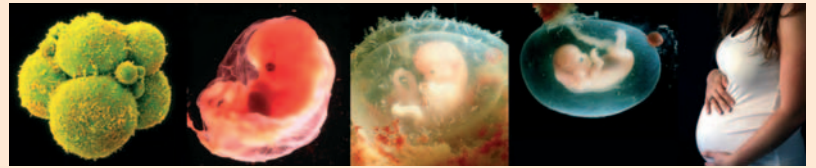
Nou curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Dilluns 28 de setembre començaran les classes de Ciències Religioses en aquesta localitat, per tercer any consecutiu. El primer quadrimestre Mn. Joan Pere Pulido impartirà Moral Fonamental i el segon quadrimestre hi haurà un curs sobre fe i raó, a càrrec de Mn. Xavier Sobrevia, i un altre sobre ecumenisme, per part del Dr. Antoni Matabosch. L'horari de les classes és els dilluns, de 19 a 21.30 h, al Centre Assistencial en Salut Mental Benito Menni, c/ Doctor Antoni Pujadas 38, de Sant Boi de Llobregat. Informació i inscripcions: 936 401 840.

CULTURA

Concert a Collbató. 20 de setembre, 19 h. Els Amics de l'orgue de Collbató organitzen aquest concert en el qual hi haurà la projecció de la coreografia de l'obra COBALTO, interpretada per la Compañia Nacional de Danza (Nacho Duato), acompanyada de Juan de la Rubia a l'orgue i Albert Blancafor. Parròquia de Sant Corneli, Collbató.

ESGLÉSIA DIOCESANA

AMPLIAR L'AVORTAMENT?

Obertura a la vida i desenvolupament

L'obertura a la vida està al mig del veritable desenvolupament. Quan una societat es posa en camí vers la negació i la supressió de la vida, acaba per no trobar la motivació i l'energia necessària per esforçar-se en el servei del veritable bé de l'home.» Són paraules del papa Benet XVI en la seva última encíclica *Caritat en la Veritat* (CV, 28).

Si s'aprova l'avantprojecte de la llei de l'avortament, es podrà sensibilitat personal i social per acollir una nova vida i, també, es marciran altres formes d'acollida profitoses per a la vida social, ja que s'ataquen els valors de la dignitat de la persona, la justícia i la pau.

L'avantprojecte estableix que es doni informació de les ajudes a l'embarassada. Però, quines són les ajudes que hi ha? Són molt poques i les administracions públiques quasi no n'informen. A tall d'exemples, durant el 2008, Càritas a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va ajudar 298 famílies amb nadons fins a 1 any, amb alimentació, bolquers, etc. La Fundació Provida Catalunya va donar ajudes a 265 dones embarassades i els seus fills durant uns 14 mesos. El treball d'institucions com aquestes i altres mira d'arribar allà on les ajudes públiques no aconseguen donar resposta.

L'any 2007, segons el Ministeri de Sanitat, es van provocar 112.138 avortaments. El 67,63% van ser fills de mares solteres, el 23,76% de mares casades i el 8,61% d'altres situacions. Així doncs, es constata que un fill de dona casada té més probabilitats de néixer.

Per reduir el nombre d'avortaments caldria considerar especialment dos vessants: la primera és potenciar i donar suport a la parella d'esposos, que s'acullen mútuament i que estan oberts a la vida (cf. CV 15). La segona és protegir tota vida concebuda, ja que «si no es respecta el dret a la vida i a la mort natural, si es fa artificialment la concepció, la gestació i el naixement de l'home, si se sacrifiquen embrions humans a la investigació, la consciència comuna acaba perdent el concepte de l'ecologia humana i amb això el de l'ecologia ambiental. És una contradicció demanar a les noves generacions el respecte a l'ambient natural, quan l'educació i les lleis no els ajuden a respectar-se a elles mateixes» (CV, 51).

Delegació Diocesana de Família i Vida

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XIX)

Aunque el amor se encuentre amenazado constantemente por el desgaste del tiempo, la fuerza destructiva del sufrimiento y, sobre todo, de la muerte, sabemos que merece la pena amar, porque al fin el amor ha resucitado ya. ¿Cómo vivirlo, pues, todos los días? ¿Cómo permanecer en el amor cada momento, cada instante, antes de que llegue el triunfo de la resurrección? El salmo 23 nos hablaba de una especie de «sosiego y serenidad», que experimenta el caminante, al sentir cerca la vara y el cayado del pastor. Pero, ¿qué hace esta presencia? ¿Por qué nos sosiega? ¿Acaso nos permite seguir amando?

Contamos con una de las palabras definitivas de Jesús: «Permaneced en mi amor» (Jn 15,9). ¿Qué quieren decir estas palabras? Lo primero que dicen es: «Manteneos en el amor que os tengo», «vivid con la certeza (pase lo que pase) de que sigo amándoos». En segundo lugar dice: «Seguid amando». Y sabemos que lo segundo es consecuencia de lo primero: permanecemos amando, porque su amor hacia nosotros es constante, permanente, inagotable. Así, la serenidad del caminante, de la que habla el salmo, viene de encontrar en el cayado del pastor la presencia segura de amor; un amor, además, que tiene cuidado de sus pasos.

Otro salmo, el 137, nos hace orar a Dios repitiendo «porque es eterno su amor» (algunos traducen «misericordia» o «bondad»). Pero como nuestro Dios es Dios de la historia humana, su «eternidad», su amor eterno, se ha dejado conocer en hechos concretos de la vida, desde la creación, hasta hoy:

«Dad gracias al Señor porque es bueno: porque es eterno su amor...»

Él hizo sabiamente los cielos: porque es eterno su amor...»

Sacó a Israel de aquel país: porque es eterno su amor...»

En nuestra humillación se acordó de nosotros: porque es eterno su amor...»

Él alimenta a todos los vivientes: porque es eterno su amor.

Dad gracias al Dios del cielo: porque es eterno su amor.»

La plegaria debe continuar, introduciendo cada cual las huellas de amor que descubre en su historia. El día 12 se cumplen cinco años de camino efectivo de nuestra diócesis. Son, pues, cinco años de andadura en el amor resucitado, hecha por esta porción del Pueblo de Dios. Cinco años

buscando el amor, confiando en el amor que el Esposo y Pastor, Jesucristo, nos tiene, y cinco años intentando amar en esta tierra, según su Espíritu. La oración apropiada no puede ser otra que aquella que nace de los hechos, de la historia, donde vemos las obras del amor que perdura eternamente. Podemos orar continuando el salmo:

Damos gracias al Señor, que nos ha introducido en este nuevo camino.

Él nos ha provisto de pastores y de fieles, generosos en el servicio.

Él ha despertado y reavivado entre nosotros su Espíritu de comunión.

Él, con sus dones de la Palabra y los sacramentos, nos ha conservado la fe y la alegría... Porque es eterno su amor...

Si efectivamente su amor es eterno, eso quiere decir que podemos mirar el presente y el futuro de nuestra diócesis con paz y confianza. Sólo se nos pedirá la voluntad y el compromiso de permanecer bajo su mirada, cerca de su báculo, sintiendo que sigue amándonos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat